

ELS SOFRENTS ENS SALVEN

LLORENÇ SAGALÉS

al desconcertat Nicodem, és que mirant amb fe cap al Senyor elevat sobre la creu, som alliberats del nostre pecat, d'una manera semblant com els jueus ho foren de la seva malaltia cada vegada que aixecaven els ulls cap a la serp clavada en el desert. És una intuïció espiritual de tots els temps: el pecat no és mai suprimit només pel simple fet que se'l miri directament; per a la seva aniquilació, no basta identificar-lo després d'un discerniment; com tampoc s'obté la sanació del nostre pecat per molta introspecció i anàlisi exhaustiu que fem d'ell dissecant-lo. El mal, el pecat que ens travessa, només és suprimit de veritat quan la nostra mirada es dirigeix no a la nostra perversió o indignitat, sinó a la puresa de l'Innocent que ens impulsa i atrau cap a dalt. El que cura del pecat és la contemplació del Crucificat. Es tracta, doncs, d'un misteri de fe i d'amor, independent de la confessió o reconeixement del pecat comès. El que purifica és la contemplació de la puresa, però de la puresa com a camí cap a l'amor. Per això la creu il·lumina i desemmascara les nostres mentides:

¿Pot ser la creu de Crist no només el lloc de la passió, del dolor i de la mort, sinó un lloc de llum i de vida? És el que afirma l'Evangeli de Jn 3,14 amb serena audàcia. *“Així com Moisès va enlairar la serp en el desert, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen tinguin en ell vida eterna”*. El que està dient Jesús

perquè deixant-nos mirar per l'amor pur de Crist que penja de la creu, permetem que expulsi les nostres tenebres i ens alliberi del mal. La contemplació de la creu no només és un veure, sinó també un servir, un deixar-se-veure pel rostre de Déu, que ve al nostre encontre i pren possessió de nosaltres.

D'aquí que el tracte i el contacte amb tots els que participen privilegiadament del misteri de la creu de Crist té la virtut de purificar els nostres cors i rentar les ferides de l'ànima. En primer lloc, Maria, la mare de Jesús. Al peu de la creu, s'ha endinsat tant en el dolor del seu fill, que ja només mira des d'ell, amb els seus propis ulls. Per això ens dóna consol i llum la mediació de Maria, perquè dirigint-nos a ella ens purifica amb la seva simple puresa d'immaculada. I juntament a ella, ens deslliuren misteriosament del pecat tots els adolorits i malalts del cos i esperit, els discapacitats i esbojarrats de les nostres famílies i amics, tants petits i ancians indefensos, que per un instant aconsegueixen fer-nos oblidar de nosaltres mateixos i ens purifiquen els ulls amb la seva mirada extraviada. Hauríem de cercar la seva proximitat com l'aigua en el desert! Doncs sovint

només ells, amb el seu patiment innocent, són capaços de rentar les nostres ferides més profundes i salvar-nos de la foscor donant-nos la mà com guies en les nostres nits. La seva proximitat, la proximitat d'aquests éssers sofrents o desvalguts, no només és una benaurança moral que ens fa menys egoistes i més compassius; sinó que sobretot és una gràcia de vida. Ells, amb la seva simple presència, ens ressusciten i ens introdueixen en el cor de Déu. I quan deixem que ens mirin, reconeixem en ells el rostre de Crist que ens estava cercant. No perdeu la seva pista, els necessitem per a viure. Sense ells, els preferits de Déu perquè s'assemblen tant al seu Fill, som éssers tacats i tristos, perduts en la nostra impuresa. Però si ens envoltem d'ells i deixem que ens purifiquin amb la seva puresa, l'Església, els cristians, no tenim res a perdre.